

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Richardem Galisem ve věci

žalobce: **B. Š.**
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2024, č. j. MPSV-2024/193451-911

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Úřad práce České republiky – Krajská pobočka pro hlavní město Prahu, Kontaktní pracoviště Praha 9 (kontaktní pracoviště bude soud pro stručnost dále označovat jen místem), žalobci rozhodnutím ze dne 9. 3. 2024, č. j. 487287/24/AB (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), odňal příspěvek na bydlení ode dne 1. 1. 2022, protože nárok na něj zanikl ke dni 31. 10. 2021. Dle odůvodnění žalobce úřad práce dne 16. 11. 2021 informoval, že ke dni 1. 11. 2021 změnil bydliště. Z bytu na adrese X, P. X (na nějž byl příspěvek vyplácen) se žalobce přestěhoval do bytu na adrese X, P. – Y (P. Y). K tomuto datu tak úřad práce opětovně posoudil žalobcův nárok na příspěvek na bydlení. Na základě vyjádření stavebního úřadu dospěl k závěru, že žalobcovo bydliště v P. Y již nelze označit za byt ve smyslu § 24 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ale pouze za část bytu.

2. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce brojil odvoláním. Prvostupňovému rozhodnutí vytýkal především to, že se podle jeho názoru jednalo již o druhé rozhodnutí úřadu práce v téže věci. O tom, že se žalobci příspěvek na bydlení neodnímá, rozhodl žalovaný již rozhodnutím ze dne 29. 3. 2022 a řízení zároveň zastavil. Dle žalobce tak nastala překážka věci rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalobci dále z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nebylo zřejmé, proč mu má být příspěvek na bydlení odejmut za více než dva roky nazpět, ač jej (*v době podání odvolání – pozn. soudu*) již pobírá na bydlení v obci X ve Středočeském kraji. K úvahám úřadu práce o charakteru jeho ubytování v P. Y žalobce uvedl, že jsou již irelevantní, neboť se přestěhoval. Z vyjádření stavebního úřadu založeného ve správním spise ani nevyplývá, že by jeho bydliště v P. Y nenaplněovalo definici § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře.
3. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobcovo odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rekapituloval, že úřad práce v P. X vydal dne 23. 2. 2022 rozhodnutí č. j. 285457/22/AB, kterým rozhodl o odejmutí příspěvku na bydlení ode dne 1. 1. 2022. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal a žalovaný vydal dne 29. 3. 2022 rozhodnutí č. j. MPSV-2022/55718-911, kterým rozhodnutí úřadu práce v P. X zrušil a řízení zastavil. Své rozhodnutí žalovaný tehdy odůvodnil tím, že k projednání věci byl od 1. 11. 2021 příslušný úřad práce v P. Y, v jehož obvodu žalobce od 1. 11. 2021 bydlel. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 29. 3. 2022 zároveň uvedl, že má být na základě nově doložené nájemní smlouvy přezkoumáno, zda žalobce od 1. 11. 2021 splňuje podmínky pro přiznání příspěvku na bydlení. Překážka věci rozhodnuté dle žalovaného nenastala, protože se nejednalo o druhé rozhodnutí z téhož důvodu. Úřad práce v P. X rozhodoval o odnětí příspěvku na bydlení na základě ukončeného nájemního vztahu v P. X a úřad práce v P. Y nyní rozhodl o odnětí z důvodu nesplnění požadavku podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Žalovaný dále konstatoval, že v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2023, č. j. 58 Ad 8/2023 – 30, v jehož rámci již byl žalobcův příspěvek na bydlení řešen, není jasně uvedeno, že by úřad práce měl pokračovat s vyplácením příspěvku na bydlení i po 1. 1. 2022. Soud v bodu 43 uvedeného rozsudku toliko podotkl, že pokud úřad práce zpětně zjistí, že nárok na dávku žalobci nevzniká, posoudí jej podle § 52 zákona o státní sociální podpoře. Žalovaný uzavřel, že žalobce nesplňoval podmínky pro výplatu příspěvku na bydlení od 1. 11. 2021 do 31. 8. 2022, neboť v tu dobu obýval část rodinného domu, který neměl zkolaudovány bytové jednotky, ale byl zkolaudován jako celek.

Žaloba

4. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhá zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí.
5. Žalobce tvrdí, že o odnětí příspěvku na bydlení po přestěhování z P. X do P. Y správní orgány již jednou rozhodovaly a řízení bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 3. 2022, č. j. MPSV-2022/55718-911. Tímto rozhodnutím žalovaný odnětí příspěvku zrušil a příslušné řízení zastavil, což úřad práce dle žalobce nerespektoval, řádně dodávaná hlášení o příjmech a výdajích ignoroval, výši příspěvku nepřepočítával a ani jej řádně nevyplácel. Úřad práce místo toho vedl nová nezákonná řízení, která byla postupně „rušena“.
6. Žalobce rovněž popisuje, že postup pražského úřadu práce jej donutil k přestěhování do Středočeského kraje, kde nyní příspěvek na bydlení pobírá. Nedořešení případu v Praze

však narušilo i vyplácení příspěvku v současném bydlišti, protože hrozilo, že do vyřešení věci v Praze bude řízení u střeďočekského úřadu práce přerušeno. Nastalá situace je vyřešena „provizorním“ pobíráním příspěvku tak, jako kdyby se jednalo o příspěvek nový (tedy snížený v prvním čtvrtletí).

7. Ustanovení o zpětném odebrání příspěvku se dle žalobce uplatní v jiných případech, kdy příspěvek nebyl vyplácen oprávněně, pouze „*to nebylo administrativně ukončeno*“.
8. Pochybení žalovaného žalobce spatřuje i v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které je podle něj nejasné a vůbec se nevypořádává s jeho odvolacími námitkami, především s námitkou opětovného rozhodování ve věci již rozhodnuté a také s námitkou souvislosti se žalobcovým nynějším příspěvkem na bydlení vypláceným úřadem práce ve Střeďočekském kraji.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný opakuje svou argumentaci z napadeného rozhodnutí, setrvává na ní a navrhuje zamítnutí žaloby.

Replika

10. Podle žalobce se žalovaný svým vyjádřením snaží odvést pozornost od hlavního žalobního bodu, jímž je existence překážky věci rozhodnuté. Žalovaný obdržel vyjádření stavebního úřadu až 10. 11. 2022, tj. 1 rok poté, co se žalobce přestěhoval do P. Y, a v době, kdy již bydlel v X. Bylo tedy již bezpředmětné, a to i vzhledem k tomu, že žalobce řádně zaplatil nájemné. Po přestěhování do P. Y probíhalo řízení, které vyústilo v odebrání příspěvku z důvodu, že se žalobce přestěhoval. Žalovaný v odvolacím řízení správně zrušil rozhodnutí úřadu práce a řízení zastavil. Úřad práce to nerespektoval a namísto uhrazení dluhu vedl fiktivní a nezákonná řízení, která byla později zrušena. Podle občanského zákoníku je neplacení nájemného po dobu tří měsíců důvodem k ukončení nájmu. Předpisy úřadu práce zohledňují pouze platby v daném kalendářním čtvrtletí. I kdyby úřad práce žalobci doplatil dluh za 1. čtvrtletí 2022 v dubnu 2022, a žalobce poté doplatil dluh na nájemném, již by se platba nezapočetla na 1. čtvrtletí a žalobce by dalším čtvrtletí v zásadě oprávněně příspěvek nedostával. Proto je nezbytně nutné, aby byl příspěvek vyplácen řádně a včas. Žalobce musel nájemné hradit z úvěru.
11. Žalovaný se rovněž nijak nevyjádřil k souvislosti s nyní vypláceným příspěvkem na bydlení v obci L. ve Střeďočekském kraji. Nahlédnutím do spisu (*pozn. soudu: žalobce do spisu nahlédl dne 5. 12. 2024*) žalobce dále zjistil, že správní spis je neúplný, nemá číslované stránky, mnoho dokumentů v něm chybí a nacházejí se v něm fragmenty z již zastavených řízení. Žalobce žádá soud, aby se vyjádřil k tomu, jak je zajištěno jeho hmotné zabezpečení ve stáří, protože Česká správa sociálního zabezpečení jej odkazuje na úřad práce a soud jej v předchozím rozsudku odkázal na systém důchodového pojištění. Ve skutečnosti žalobce zabezpečen není.
12. Žalobce namítá, že podle znění zákona musí být prostory určeny k bydlení nebo musí být zkolaudovány jako byt. Obě podmínky jsou alternativní, stačí tedy splnění jedné z nich.

Posouzení věci

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků, je včasná a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Poté přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu

napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

14. Nařízení jednání nebylo zapotřebí ani k provádění dokazování. Soud si nevyžádal všech pět správních spisů týkajících se žalobcova příspěvku na bydlení, neboť z nich nemohly vyplynout žádné skutečnosti podstatné pro posouzení nynější věci. I kdyby tak ale učinil, neprováděl by jimi dokazování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále jen „NSS“, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud neprovedl ani navrhované svědecké výslechy pracovníků úřadů práce A. P. a L. V., neboť ani z nich by nemohlo vyplynout nic pro věc relevantního. Žalobce ostatně ani neuvedl, jaká tvrzení míní těmito spisy a výslechy prokázat.

Přezkoumatelnost rozhodnutí

15. Soud se nejprve zabýval přezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Žalobce namítá, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky týkající se existence překážky věci rozhodnuté a souvislosti napadeného rozhodnutí s příspěvkem na bydlení vypláceným žalobci v současnosti středočeským úřadem práce.
16. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí a při výkladu právních předpisů a jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků (§ 68 odst. 3 správního řádu). To platí i pro rozhodnutí v odvolacím řízení (§ 93 odst. 1 správního řádu). Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu proto musí být seznatelné, z jakého důvodu považoval námitky účastníka za liché, mylné anebo vyvrácené (rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109).
17. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů ovšem musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud, podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každým dílčím tvrzením, pokud proti němu postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (viz rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 – 38). O nepřezkoumatelnost také nejde tehdy, pokud je námitka, kterou správní orgán pominul, pro posouzení věci zjevně irelevantní (viz např. bod 12 rozsudku NSS ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020 – 31, či bod 24 rozsudku NSS ze dne 16. 1. 2024, č. j. 8 As 124/2022 – 85).

18. Námitkou, že o odejmutí příspěvku na bydlení již bylo jednou rozhodnuto, se žalovaný řádně zabýval na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Připustil, že řízení o odejmutí žalobcova příspěvku na bydlení ode dne 1. 1. 2022 bylo správními orgány skutečně již jednou vedeno a úřad práce v P. X o jeho odejmutí vydal rozhodnutí. Žalovaný nicméně následně rozhodnutím ze dne 29. 3. 2022, č. j. MPSV-2022/55718-911, toto rozhodnutí zrušil a řízení o odejmutí příspěvku zastavil. Důvodem bylo, že k posouzení žalobcova nároku na příspěvek na bydlení, který byl přiznán od 1. 11. 2021, byl příslušný úřad práce v P. Y, v jehož obvodu žalobce od 1. 11. 2021 užíval byt. Nárok na příspěvek na bydlení měl být podle žalovaného příslušným úřadem práce přezkoumán na základě nově doložených dokladů (nájemní smlouva) ode dne 1. 11. 2021, neboť žalovaný neshledal důvod k odejmutí příspěvku na bydlení (toliko) na základě ukončení nájemního vztahu v bytě na P. X. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že se nejedná o totožnou věc ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu, neboť úřad práce v P. X se rozhodl odejmout žalobci příspěvek z důvodu ukončení nájemního vztahu na P. X, zatímco úřad práce v P. Y nyní rozhodl o odejmutí příspěvku pro nesplnění požadavků § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Z napadeného rozhodnutí je tedy podle názoru soudu dostatečně zřejmé, z jakého důvodu žalovaný dospěl k závěru o neexistenci překážky věci rozhodnuté. Žalobcův případný nesouhlas se závěry žalovaného nelze ztotožňovat s nepřezkoumatelností (nevypořádáním této námitky).
19. Žalovaný se také – byť jen velmi stručně – vyjádřil ke vztahu mezi napadeným rozhodnutím a příspěvkem na bydlení, který žalobce v současnosti pobírá ve Středočeském kraji. Žalovaný uvedl, že se jedná o *samostatné* řízení vedené pod sp. zn. X úřadem práce v Rakovníku, v němž je žalobci od 1. 9. 2022 vyplácen příspěvek na bydlení (viz str. 2 napadeného rozhodnutí). Žalovaný rovněž uvedl, že žalobce podmínky pro přiznání nároku na příspěvek na bydlení nesplňoval od 1. 11. 2021 do 31. 8. 2022 (str. 6 napadeného rozhodnutí). Z odůvodnění tedy vyplývá, že podle žalovaného napadené rozhodnutí *nemá vliv* na příspěvek na bydlení vyplácený úřadem práce v Rakovníku, protože se jedná o samostatné řízení (i s ohledem na to, že žalobce dle napadeného rozhodnutí nesplňoval podmínky pro příspěvek na bydlení jen do 31. 8. 2022 – obdobím od 1. 9. 2022, od něž je žalobci vyplácen příspěvek na bydlení úřadem práce v Rakovníku, se tedy žalovaný nezabýval). Nehledě na to, že tato námitka byla zjevně irelevantní pro posouzení věci. Vliv napadeného rozhodnutí na příspěvek na bydlení vyplácený úřadem práce v P. Y by byl důležitý v řízení o tomto (vypláceném) příspěvku – naopak to ovšem neplatí.

20. Napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné.

Překážka věci rozhodnuté

21. Soud se dále zabýval námitkou existence překážky věci rozhodnuté.
22. Podle § 48 odst. 2 správního řádu lze přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.
23. Z obsahu správního spisu vyplývá, že ve věci odejmutí příspěvku na bydlení ode dne 1. 1. 2022 nejprve rozhodoval úřad práce v P. X. Ten vydal rozhodnutí ze dne 23. 2. 2022, č. j. 285457/22/AB, kterým žalobci příspěvek na bydlení odňal z důvodu neužívání bytu, který byl „*předmětem dávky*“. Jak již bylo popsáno výše, toto rozhodnutí žalovaný zrušil rozhodnutím ze dne 29. 3. 2022, č. j. MPSV-2022/55718-911, a řízení zároveň zastavil. V něm žalovaný uvedl, že žalobci byla dne 12. 11. 2021 vypravena výzva, v jejímž rámci byl vyzván k doložení dokladů o uhrazení všech nákladů na bydlení za měsíce červenec, srpen a září

roku 2021. Na tuto výzvu žalobce reagoval dopisem ze dne 16. 11. 2021, v němž mimo jiné uvedl, že od 1. 11. 2021 změnil bydliště. Jednalo se o přestěhování z P. X na P. Y. K tomuto vyjádření se ve spisu nacházela poznámka úřední osoby úřadu práce, že podatelna přidělila dokument na úřad práce v P. Y. Dokument nebyl přeposlán na úřad práce v P. X, který příspěvek na bydlení vyplácel. Žalovaný dospěl k závěru, že dávka vyplácená od 1. 10. 2021 měla být „*postoupena do správy*“ úřadu práce v P. Y, na jehož území žalobce od 1. 11. 2021 užíval byt, a který měl nárok na dávku od tohoto data na základě nově doložených dokladů (nájemní smlouvy) přezkoumat, zejména zda žalobce splňuje podmínky nároku podle zákona o státní sociální podpoře.

24. Prvostupňovým rozhodnutím pak úřad práce v P. Y žalobci příspěvek na bydlení odejmul od téhož data jako dříve úřad práce v P. X. Tentokrát však s odůvodněním, že žalobcův byt v P. Y nesplňuje podmínky § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře.
25. Z § 48 odst. 2 správního řádu vyplývá, že překážku věci rozhodnuté vytváří jen ta rozhodnutí, jimiž bylo přiznáno právo nebo uložena povinnost. Překážku věci rozhodnuté tak nepředstavují tzv. negativní rozhodnutí (jimiž se žádost zamítá), ale ani procesní rozhodnutí, včetně usnesení o zastavení řízení (a rozhodnutí odvolacího orgánu, jímž bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení zastaveno). Výjimku představují jen některá rozhodnutí o zastavení řízení ve věcech správních deliktů (viz body 30 až 32 rozsudku NSS ze dne 5. 9. 2016, č. j. 7 As 112/2016 – 33). O takový případ se ovšem nyní nejedná. Rozhodl-li tedy žalovaný dne 29. 3. 2022 o zrušení rozhodnutí úřadu práce v P. X ze dne 23. 2. 2022 a řízení o odejmutí příspěvku na bydlení zastavil, nevytvořil tím překážku věci rozhodnuté. Takové procesní rozhodnutí nebránilo tomu, aby správní orgány znova projednaly a rozhodly o odejmutí příspěvku na bydlení, a to i za stejné období a ze stejných důvodů. Ostatně žalovaný v rozhodnutí ze dne 29. 3. 2022 i sám avizoval, že důvody pro odejmutí příspěvku bude ještě třeba přezkoumat. Pro žalobce tedy nemohlo být vedení nynějšího řízení ani nikterak překvapivé.
26. Žalovaný nadto správně poukázal i na to, že napadeným rozhodnutím nedošlo k odnětí dávky z téhož důvodu (byť tuto podmínku již nemá smysl posuzovat, neboť § 48 odst. 2 správního řádu se v tomto případě vůbec neuplatní, viz výše). Úřad práce v P. X dospěl k závěru o zániku nároku v důsledku (pouhého) přestěhování se z bytu, na nějž byl příspěvek původně vyplácen. Tento důvod podle žalovaného k zániku nároku (sám o sobě) vést nemohl, a proto rozhodnutí úřadu práce v P. X zrušil. K zániku nároku mohla podle žalovaného vést právě až případná nezpůsobilost žalobcova nového bydliště, kterou měl však posoudit (příslušný) úřad práce v P. Y.
27. Žalobní bod je nedůvodný.

Další námitky

28. Žalobce dále namítá, že ustanovení o zpětném odebrání příspěvku se uplatní v jiných případech, kdy příspěvek nebyl vyplácen oprávněně, pouze „*to nebylo administrativně ukončeno*“. Soudu není zcela zřejmé, na co žalobce touto námitkou naráží. Nemůže si přitom za žalobce domýšlet další argumenty (viz např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Zcela obecně tak lze říci, že na žalobcův případ zjevně dopadá § 52 ve spojení § 53 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře. V období, na nějž byl příspěvek na bydlení přiznán (1. 7. 2021 až 30. 6. 2022) se totiž změnila skutečnost rozhodná pro nárok na něj, konkrétně se žalobce od 1. 11. 2021 přestěhoval do bytu v P. Y, který nesplňoval podmínky podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře.

Bylo tedy namístě příspěvek zpětně odejmout postupem podle § 53 odst. 3 písm. b) tohoto zákona.

29. Stěžuje-li si žalobce na to, že byl „*donucen*“ se přestěhovat do Středočeského kraje, kde ovšem pobírá příspěvek „*provizorně*“, tedy ve snížené výši, jako by se jednalo o příspěvek nový, lze konstatovat, že tato námitka se mýlí s předmětem napadeného rozhodnutí. Tím byl žalobci *odejmut* příspěvek na bydlení přiznaný od 1. 7. 2021 do 30. 6. 2022. Pokud tedy žalobce nesouhlasí s výší příspěvku, který mu byl přiznán úřadem práce v Rakovníku, je třeba brojit proti rozhodnutí o jeho přiznání. Nad rámec lze jen dodat (na základě obsahu napadeného rozhodnutí a tvrzení žalobce, neboť správní spis ve věci tohoto příspěvku na bydlení soud nemá k dispozici), že pokud byl žalobci přiznán příspěvek na bydlení úřadem práce v Rakovníku od 1. 9. 2022, jedná v tuto chvíli skutečně o *nový* příspěvek na bydlení (nikoliv o nějaký „*provizorní*“ příspěvek). Ten původní mu totiž byl odejmout právě napadeným rozhodnutím.

Opožděně uplatněné žalobní body

30. Podle § 71 odst. 2 věty druhé s. ř. s. lze rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby.
31. Žalobce v replice nově namítá, že žalovaný obdržel vyjádření stavebního úřadu až poté, co se žalobce přestěhoval a již řádně zaplatil nájemné, že dle zákona musí být prostory určeny k bydlení nebo alternativně musí být zkolaudovány jako byt, a vznáší další námitky, jimiž v podstatě polemizuje s tím, zda splňoval zákonné podmínky pro nárok na příspěvek na bydlení i v období od 1. 1. 2022 (resp. v době, kdy bydlel v P. Y). Kromě toho poukazuje na nepřehlednost a neúplnost správního spisu a táže se, jak má být hmotně zabezpečen ve stáří.
32. Všechny tyto námitky představují nové žalobní body, které žalobce v žalobě neuplatnil (zejména se ani náznakem nevymezil proti tomu, jak žalovaný posoudil byt v P. Y z hlediska nároku na příspěvek na bydlení). Poprvé je přestřel až v replice. Z tvrzení žalobce i správního spisu přitom shodně vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 9. 9. 2024. Lhůta pro podání žaloby je v projednávané věci dvouměsíční (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Její poslední den v souladu s § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s. připadl na pondělí 11. 11. 2024. Replika byla soudu doručena až dne 8. 12. 2024, tedy téměř měsíc po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Soud tak k opožděně uplatněným žalobním bodům podle § 71 odst. 2 věty druhé s. ř. s. nemohl přihlídnout (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004 – 69). Tvrzené nedostatky správního spisu ani soudu nebránily v přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ve smyslu usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, č. 2288/2011 Sb. NSS).

Závěr a náklady řízení

33. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl z procesního hlediska neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, byť byl naopak plně úspěšný, nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. února 2025

Richard Galis, v. r.
samosoudce